

и прѣзъ сълзи си говорятъ за мене. А когато натрупанитѣ дърва се разпалиха и буйни златни езици се заизвиваха нагорѣ — стори ми се, че това е огънь въ честъ на св. Костадина.

— На ли днесъ е Костадиновъ день? — ми мина прѣзъ ума.

Загледанъ въ огня не чухъ, кога другаръ по оржие бѣ застаналъ задъ мене.

— Добра стига! — се обади нѣкой.

Вдигнахъ глава и видѣхъ засмѣното лице на старъ другаръ.

Той седна до мене.

И двама се вгледахме въ огъня.

— Онѣзи трѣбва да сж истинари, — се подсмѣ другаря ми.

— Взе приказката отъ устата ми, — отвърщамъ. Замислихъ се по св. Констадиновитѣ огньове.

— Вървя по билото и като гледамъ тоя голѣмъ огънь — спомнихъ си: днесъ е Костадиновъ день. По насъ тази вечеръ никой безъ огънь не замръква. Да ли и тѣ не сж нашенци? Мислѣхъ да ида при тѣхъ, дѣкъ като видѣхъ тебъ по-близо — отбихъ се.

Азъ го изгледахъ съ радость: подадохъ му стъкло съ ракия.

Той ме разбра и това като че му развърза езика.

— Да се помни св. Костадинъ! — възкликна той, пийналъ ракия.

— Да бжде.

— Свой своего не храни, — каза той, ама тежко и горко който го нѣма.

— Тѣй е! — отвърнахъ азъ и го поканихъ повторъ.